

відповідно до міжнародних стандартів. Доречно зауважити, що конвенція не містить і не може призвести до загрози концепції родини – вона взагалі ніяк не стосується цього питання і не регулює його, тому ратифікація ніяким чином не впливає на визнання одностатевих шлюбів. Україна не розглядатиме жодне з положень конвенції як таке, що зобов'язує її до зміни Конституції, Сімейного кодексу або інших законів щодо інституту сім'ї. Ключовим є те, що ратифікація це ще один крок, що наблизить Україну до набуття членства у Європейському Союзі та є вагомим підтвердженням європейських цінностей, нашого прагнення вдосконалення законодавства. Тільки така зміна допоможе нам захистити жінок та зупинити безкарність чоловіків.

Список використаних джерел:

1. Фішер Г. Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами (Стамбульська конвенція): довідник для членів парламенту. Київ: «К.І.С.», 2014. 101 с.
2. Istanbul Convention Action against violence against women and domestic violence, 11 May 2011, CETS No.210. // Council of Europe. URL: <http://www.coe.int/en/web/istanbul-convention/home>.
3. Конституція України [Електронний ресурс] // Відомості. Верховної Ради України (ВВР). 1996. № 30. – с. 141.
4. Харитонова О.В. Гендерні акценти в методології дослідження статевих злочинів. Гуманізація кримінальної відповідальності та демократизація кримінального судочинства: матеріали Міжнародного науково-практичного симпозиуму (м. Івано-Франківськ, 18–19 листопада 2016 року). Івано-Франківськ: РВВ Івано-Франківського університету права імені Короля Данила Галицького, 2016. С. 300–304.

Краєвський Олег Олегович

курсант 304 н.г. Навчально-наукового інституту № 3 Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник:

Осауленко А. О., доцент кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ

доктор юридичних наук, доцент

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ТА СВОБОД ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ

Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Охорона та їх реалізація є головним обов'язком держави,

яка несе відповідальність перед своїми громадянами [1, с. 12]. Визнання державою існування невід'ємних прав людини зобов'язує її в першу чергу перед власними громадянами дбати про їх належний захист.

На сьогоднішній день проблеми реалізації та захисту прав і свобод людини набули, без перебільшення, світового, глобального значення і вийшли на перше місце у міжнародній системі критеріїв оцінювання рівня розвитку демократії у певній державі та суспільстві на земній кулі.

Система конституційних прав людини і громадянина в Україні охоплює теоретично велике коло прав і свобод у виборі способів і засобів життєдіяльності кожної людини [1, с. 18], що проживає чи перебуває в нашій країні. І це, безумовно, позитивне надбання нашого суспільства. Однак практична реалізація та захист цих прав і свобод майже щороку наштовхуються на значні перепони і перешкоди, що мають як об'єктивний, так і суб'єктивний характер та є підґрунтям для невирішених проблем у цій сфері. До проблем реалізації та захисту прав людини і громадянина в Україні останнім часом, відносять:

- низький рівень правової культури і правової свідомості переважної більшості членів нашого суспільства;
- низький рівень дотримання правопорядку (законності) у житті суспільства і держави та беззастережної відповідальності кожної без винятку особи перед собою і оточенням за процес і результати своєї діяльності;
- нерівноправність гілок та органів державної влади та недосконалість функціонування місцевого самоврядування територіальних громад у реальному житті;
- відсутність чіткої структурованості громадянського суспільства і громадського контролю за діяльністю всіх органів державної влади;
- високий рівень корупції на всіх рівнях і щаблях державного і суспільного життя та відсутність політичної волі у його зменшенні;
- відсутність прямої обопільної залежності між людиною і громадянином та державою і суспільством [2, с. 51];
- введення воєнного стану та військові дії на території України.

Враховуючи всі ці фактори та останні тенденції в українському суспільстві можемо зазначити, що в Україні немає практично жодного права, яке б не порушувалося. З року в рік зростає кількість порушень прав людини та вчинених правопорушень. На жаль, громадяни України не звикли до можливості ефективного та справедливого судового захисту своїх прав і свобод, не використовують цей засіб в повній мірі. Це обумовлено тим, що: по-перше, строк розгляду справ законодавчо чітко не встановлений, внаслідок цього громадяни роками не можуть захистити свої права, а це породжує недовіру громадян до суддів та судової системи загалом; по-друге, через неспроможність більшості громадян сплатити державне мито та скористатися послугами адвоката; по-третє, існує велика кількість колізій в українському законодавстві, нестабільність, часто змінюване законодавство. Судова система

страждає від надмірного навантаження, недофінансування, що породжує її корумпованість.

До актуальних проблем реалізації прав людини також відносять: бездіяльність органів державного управління (правоохоронних органів); роз'єднаність різних соціально-культурних груп у суспільстві; відсутність ефективної взаємодії державних органів та правозахисників; відсутність належної експертизи законотворення і нормотворення щодо дотримання прав і свобод людини і громадянина; бідність українців, яка робить їх зручним об'єктом для маніпулювання з боку власників капіталів [3, с. 28].

Отже, проаналізувавши сучасний стан захисту основних прав та свобод людини, які закріплені в більшості нормативно-правових актів та в Конституції України, можемо зробити висновок про не в повній мірі задовільну ситуацію щодо їх охорони та реалізації. Також можемо констатувати, що в нашій державі потрібно вдосконалити механізм реалізації прав і свобод людини і громадянина, шляхом прийняття закону, який і буде регламентувати порядок реалізації вищезгаданих конституційних прав.

Список використаних джерел:

1. Колодій А.М. Права людини і громадянина в Україні : навч. посіб. Київ : Юрінком Інтер, 2004. 336 с.
2. Скакун О.Ф. Теорія держави і права (енциклопедичний курс) : підручник. Київ : Еспада, 2006. 776 с.
3. Громадянське суспільство і права людини : матеріали міжнар. наук.-практ. семінару, м. Харків, 9 груд. 2010 р. Харків: НДІ держ. буд-ва та місц. самоврядування, 2010. 251 с.

Мазур М. І., здобувач ступеня вищої освіти магістра Навчально-наукового інституту №1 Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: Сьох К. Я., доцент кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук.

ДІЯЛЬНІСТЬ СУДОВОЇ ГІЛКИ ВЛАДИ В КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВОМУ МЕХАНІЗМІ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

Однією із актуальних проблем протягом всього існування суспільства залишається питання прав людини, тому що права і свободи є невід'ємними і непорушними. Конституційний лад України ґрунтується на визнанні людини, її життя і здоров'я, честі і гідності, недоторканості та безпеки найвищою